

HAKKINIZDA BİR ŞEYLER

Büyüdükçe yalnızlık kavramının derinliğini ve kapsadığı manaları öğrenmek insana farklı hissettirir. Her insan bir şekilde yalnız olduğunu hisseder ve savunur. Ama, sahiden, nedir bu “yalnızlık”?

Yalnızlık; etrafında başka bir varlığın olmaması, kalabalık bir düşünce ortamında sizinle ortak fikirde bir insan bulamamak, topluluk içerisinde arkadaş veya partnersiz kalmak, evlilik yapmamış birey, en yakın arkadaşı olmak bir genç, oyuncak ayısı kaybolmuş bir çocuk ve daha nicesidir. Benim tahminimce siz kendinizi kurduğum cümlelerin daha nicesi bölümünde görüyorsunuz. Çünkü bir insansınız. Normal veya normalin biraz üstü fark etmez, insansınız ve egonuz size öyle olduğunu söylüyor. Daha anlaşılır olmak için şöyle de diyebilirim: siz şu an annesiyle arası bozuk bir gençsiniz, çocuğuyla yeteri kadar vakit geçiremeyen bir annesiniz, işten başını kaldıramayan bir vatandaşsınız, vergi ve fatura ödemekten ve zamlardan bıkmış bir garibansınız, ödevlerden bunalmış bir öğrencisiniz, kendini keşfetmeye başlamış bir ergensiniz... Sanırım bu daha spesifik oldu. Şimdi eğer bunun konumuzla ne alakası olduğunu soracak olursa aranızda şöyle açıklayayım: yazdığım örnekleri bir kez daha gözden geçirin. Kendinizi bu durumlardan en az biriyle eşleştirdiğinizi biliyorum. Böyle durumlarda keşmekeşe şöyle bir ara verip durduğunuzda, hayata, kendinize gözlemci bir bakış açısıyla baktığınızda yalnız hissetmiyor musunuz? Tüm o kâğıtların, hesapların, faturaların, dosyaların, belgelerin, soruların, yanıtların arasında tek bir gerçek ve doğru var ki o da siz oluyorsunuz. Tüm o hayat yükünü bir başına yüklenmiş tek bir âdemoğlu. Her âdemoğlu kendine Müslüman, işlerini halletmeye çalışırken başka kulcağızları da işin içine sürüklüyor ve işte hayat koskoca bir kara deliğe dönüşüyor ki, dostlar, bir kara deliğin yapabildiği en iyi iş sonu gelene kadar içine çekmek ve hapsetmektir. Her şey tek kalana kadar ve en sonunda o tek de yok olana kadar bir bir içine çekmek.

Bunu okurken sizi duyuyor gibiyim. “Ne karamsar sözler?”, “Tipik.”... Belki, belki değil. Yalnızız. Yalnızım. Yalnızız ve kimse bunu daha kolay hale getirmek için uğraşmıyor. Hani akıl hocası bellediğimiz insanlar vardır hayatımızda. Hatta akıl hocalarımız. Gelir geçerler ve artık yalnızca “biri” olmazlar bizim için. Gerçekten her söylediğini yalayıp yutmak ve hayatımızın merkezine koymak isteriz. Azim de ederiz bunun için aslında ama yine aynı insanlar hatalar da yaparlar. Hata demek de doğru düşmez ya, biz bunlara bizim onlardan beklemediğimiz bazı hareketler deriz. İşte tüm bunlar onlara kattığımız farklı manalar ve onları neredeyse ilahlaştırmamızdan mütevellit. Bazı insanlar dinin de bu yüzden ortaya çıktığını söylemiyorlar mı? Yalnızlık ihtiyacı bir şeye, bir varlığa, olguya, oluşa, olmayışa inancı beraberinde getiriyor. Yaratıcı, hatasız olan ve hataları affeden... Lakin biz faniler onun yarattıklarının hatalarını çok görüyoruz.

Beni dinle arkadaşım, dinle ve yalnızlığını bu zavallılara mal etmeyi bırak. Pireyi deve yapmak şimdiye kadar sana ne kazandırdı? Niçin bir kez, koca hayatında bir kez kendini rehber edinmiyorsun? İç sesini, benliğini... Ve niçin görmüyorsun aslında dediğin kadar yalnız olmadığını? Bu ısrarcı inkârın temeli nedir? Sürekli tutunacak dal aramak ve daha da kötüsü bunu elden beklemek niye, söyle?

Dünya nereden bakarsan öyle görünür. Bir bakarsın acıdan, kederden gözyaşlarına bürünmüş; bir bakarsın dertten, sıkıntıdan morarmış; bir bakarsın mutluluktan her yer çiçek açmış ve kuşlar ötüyor. Hepimiz öldüğümüzde biz güzel yerler bahşedilmesini diliyoruz. Güzel bir bahçe, bir köşk, güzel kızlar, yakışıklı erkekler, mutlu bir aile ortamı ve daha neler diliyorsak. Ama biraz uğraşırsak değil midir iki artı bir kapıcı dairesi bir köşk, sevgilin güzeller güzeli, ailen en iyisi? Her şeyden yahu her şeyden şikâyet ediyoruz! Bir deli saçması ifade var ki “Mutluluk demode oldu

artık.”, insana aklını yitirtir.

Mutlu mu olmak istiyorsun? Yalnızlıktan kurtulmak? Rahatlığa kavuşmak? Herkeste olduğunu iddia ettiğin at gözlüklerini çıkar artık o zaman! Otur yatağının en rahat yerine. Rahat edeceksen aynana dön. Kapat gözlerini. Unut düşündüklerini. İşte senin beklentilerin, hayatın, arkadaşların, ailen, huzurun, güvenliğın, meleşin, şeytanın, yaratıcın tam orada: kalbinin tam orta yerinde. İnan bana yumruk kadar organa neler sığabileceğini bilsen dudağın uçuklar.

Nerede okuyorsun bu yazıyı? Aklından aslında neler geçiyor? Beyninin bir köşesinde tahlil edip anlamaya mı çalışıyorsun? Belki de bir lise ikinci sınıftan tavsiyeler alıyorsun? Ya da benim umduğum gibi kendi derinliklerine girmeye karar verme aşamasında mısın? Yazının bitmesini bekliyorsun. Hiç önemli değil. Beklemenden bahsetmiyorum. Dertlerinden ve yalnızlığından bahsediyorum. 4.543 milyar yaşındaki dünyada yalnızca yaklaşık 200.000 yıldır var olan insanlık içerisinde tüm o öğrendiğin ve emin ol yüzde beşini bile aslında bilmediğin tarih zincirinin şimdilik son halkasındasın ki yine sadece, bilemiyorum, 60 ya da 70 yıl yaşayacaksın. Muhtemelen son on yılın kafan yerinde bile olmadan geçecek ve sen önündeki bu minicik zaman dilimini neler için harcıyorsun? Bunu küçümsemek veya iğneleme yapmak için söylemiyorum. Yaptığın hareketlerden memnun olarak bu dünyadan ayrılmam hem bu dünya hem sen hem ailen hem benim için en önemli şey ama büyük soruyu yanıtlamadan geçme: SEN yaptıklarından memnun musun?

Sevgili arkadaşım, yazımın sonlarına gelirken eklemek istediğim bazı noktalar var. Bunlardan birisi şu ki kendini dışa vurmak ve düşüncelerini açığa vurmak hatta ümitkâr biçimde sana katılan veya seninle çelişen insanlar keşfetmek benim hazlarımdan biri oldu. İşte bu benim memnun olduğum davranış. Kim bilir, belki bu yazıyı okumuş olman bir işaretti ve artık anlaman gerekiyordur asla yalnız olamayacağını. Tüm evrende yalnız sen hayatta kalmış olsan bile sol yanında daha ne evrenler olduğunu hatırlaman gerekiyordur. Mızımızlanmayı kesip büyümen, kaç yaşında olduğun önemli değil, bir derviş ya da şeyh kadar olamasak da hakikatleri görmeye en azından başlaman; tıpkı onların yaptığı gibi derin manalarla kaplı iç huzura ve sonsuz birlikteliğe kavuşman gerekiyordur. Belki bugün duygu ve düşüncelerini gözden geçirmen için artık çok geç ama önünde yeterli sayıda yarın var. O yarınlar bir sona varmadan düşün. Evrendeki her zerrenin yapmanı istediği gibi basitçe, düşün...

Oliah